

A woman with dark hair styled in a bun, wearing a dark blue dress with a small floral pattern, is seen in profile from the chest up. She is looking down and to the left. She is positioned behind a dark blue, ornate wrought-iron gate with intricate scrollwork. The background is a light-colored wall with a subtle floral pattern.

Het
toevluchtsoord
voor gebroken
harten

SUSAN ANNE MASON

Proloog

*Toronto, Ontario, Canada
November 1939*

Olivia Rosetti zette het volume van de radio in de lege woonkamer harder. Gelukkig waren haar ouders deze avond naar een bijeenkomst in de kerk, waardoor ze fijn een paar uur alleen zou zijn, wat niet vaak voorkwam. Omdat haar oudere broer deze avond ook weg was, kon ze zo lang als ze wilde in haar eentje naar de radio luisteren, zonder dat Leo en haar vader ruzie kregen en Leo zo boos zou worden dat hij de radio uitzette. Sinds Leo de medische keuring van het leger niet doorgekomen was omdat er een ruisje bij zijn hart was ontdekt, wilde hij niets meer over de oorlog horen. Vooral omdat hun broer Tony, een paar jaar jonger dan Leo, wel door alle keuringen was gekomen en binnenkort naar het buitenland zou vertrekken. Haar jongste broer, Salvatore, verbleef op het seminarie. Hij leefde veilig afgeschermd van de wereld en was zich er waarschijnlijk niet eens van bewust dat er een conflict speelde in de wereld.

Olivia draaide aan het knopje van de radio tot het gekraak afnam en de lage stem van de verslaggever door de kamer galmde. Op het hele uur werd er vast bericht over de oorlog. Niet dat er iets gezegd zou worden over het lot van haar verloofde Rory, of over het lot van Tony, maar door te luisteren naar verslagen over de Canadese troepen, voelde ze zich verbonden met hen. Op die momenten zag ze Rory voor zich, in zijn uniform op het dek van een schip, onderweg naar Engeland om te strijden tegen de tirannie van Hitler.

O, Rory, waarom moest je zo snel het leger in gaan? Als je had

geweten wat er met me aan de hand was, zou je dan niet zijn gegaan?

Ze streek met haar hand over de lichte zwelling van haar onderbuik. Ze voelde zich gespannen. Omdat ze geen andere uitweg meer zag, had ze gisteravond eindelijk haar geheim aan moeder verteld. Ondanks Olivia's protesten had zij het meteen aan vader verteld. Zoals verwacht had Enrico Rosetti het nieuws niet goed opgenomen.

Olivia's hand ging automatisch naar de wang die nog pijn deed van de klap die haar vader haar had gegeven.

'Heb je er ooit bij stilgestaan welke gevolgen je zondige gedrag voor de familie zal hebben? Dit kan de roeping van je broer in gevaar brengen!' had hij met een woeste blik geschreeuwd. 'Het was al erg genoeg dat je iets had met een Ier, maar dít? Je maakt de naam Rosetti te schande!'

Haar moeders gehuil en gesmeek hadden een einde gemaakt aan haar vaders tirade, die bestond uit zowel Engels als Italiaans. Ten slotte was hij scheldend hun appartement boven de winkel uit gestormd en met veel kabaal de trap af gelopen, waarna hij ervandoor was gegaan om zijn problemen weg te drinken met zijn vrienden. Olivia hoopte dat hij hun niet had verteld waarom hij die avond dronk

De radio kraakte. Olivia draaide aan het knopje om beter ontvangst te krijgen.

'Gisteravond zijn in München acht mensen omgekomen en tweeënzestig mensen gewond geraakt bij een poging Adolf Hitler om te brengen. De Duitse leider, die bezig was met een toespraak vlak voordat de bom afging, bleef ongedeerd.'

Bij het horen van de naam van de dictator kneep ze haar handen samen. Zou de oorlog tot een einde zijn gekomen als de aanslag was gelukt? Dat zou ze fijn gevonden hebben. Meteen daarna vroeg ze in stilte om vergeving voor die gedachte, maar ze moest toegeven dat ze het niet zo verwonderlijk vond dat er was geprobeerd deze ene man, die de hele wereld op z'n kop leek te zetten, uit de weg te ruimen.

Aan de ene kant was Olivia erg trots op Rory omdat hij zijn

land wilde verdedigen tegen zo'n despoot, maar aan de andere kant wilde ze dat hij niet zo vaderlandslievend was. Dat hij haar niet had achtergelaten.

Plots werd er op de deur gebonsd. Olivia schrok. Wie kon het op dit tijdstip zijn? Iedereen in de buurt wist dat de winkel dicht was en de meeste vrienden van haar ouders waren in de kerk. Leo was in de plaatselijke pub aan het poolen met zijn vrienden en zou pas diep in de nacht thuiskomen.

Ze greep de versleten armleuning van de stoel vast en hui-verde. Een angstig voorgevoel vulde haar binnenste, terwijl ze opstond. 'Wie is daar?'

'Politie. Open de deur, alstublieft.'

De politie? Waarom? Was er een ongeluk gebeurd?

Met bonzend hart streek Olivia haar haren glad. Ze deed haar schort af en hing die over de armleuning. Ze haalde diep adem, liep de kamer door en opende de deur.

Er stond een lange man in uniform in het portaal. 'Bent u juffrouw Olivia Rosetti?'

'J-ja.'

Er gleed even iets van medeleven over zijn harde gelaatsuit-drukking. 'Ik ben hier om u mee te delen dat u onder arrest staat.'

'Onder arrest? Waarom?' Haar hand vloog naar haar hals. Was dit een grap? Dit moest wel een vergissing zijn.

'U wordt beschuldigd van onverbeterlijk gedrag. Ik vrees dat u met mij mee moet komen.'

'Wat betekent dat? Ik begrijp het niet...'. Haar benen trilden zo dat ze het haltafeltje moest vastgrijpen om overeind te blijven.

Er blonk iets van medeleven in de blik van de man. 'Uw vader heeft aangifte tegen u gedaan. Hij stelt dat u ongetrouwd bent, onder de eenentwintig en...'. Hij aarzelde en liet zijn blik over haar slanke lichaam gaan. 'En in verwachting.'

Ze voelde haar gezicht warm worden, maar ze hield haar hoofd geheven. 'Dat is misschien ongunstig, maar het is geen overtreding.'

'Ik ben bang van wel. Ik moet toegeven dat ik dit niet vaak

hoef te doen, maar als er aangifte wordt gedaan, moeten we in actie komen.'

Haar gedachten gingen alle kanten op; ze kon nog steeds niet begrijpen wat de agent haar duidelijk probeerde te maken. 'Mijn verloofde is het leger in gegaan, anders waren we al getrouwd.' Ze snikte even. 'Zodra hij terug is, gaan we...' Haar stem stierf weg toen ze de onverbiddelijke uitdrukking op het gezicht van de man zag.

'Ik geef u een minuutje om uw spullen te pakken. Dan moet ik u meenemen naar het politiebureau.'

1

April 1941

Vrijheid. Kamers zonder die vreselijke tralies. Olivia had achttien maanden lang verlangd naar deze luxe, maar nu ze eindelijk uit de gevangenis was, was de realiteit niet zoals ze die zich had voorgesteld.

Ze liep door King Street, met haar handtas waar bijna niets in zat. Haar blauwe plooirok en donkerblauwe vest hingen los om haar heen en boden weinig bescherming tegen de frisse voorjaarslucht. Bij elk huizenblok dat ze passeerde, werden haar paniekgevoelens sterker.

Het bleek dat vrijheid allerlei nieuwe problemen met zich meebracht, wat bewees dat ze helemaal niet echt vrij was.

Ze was dakloos, had geen geld en geen vrienden. Waar kon ze heen? Zou ze bij haar ouders durven aankloppen? Ze had niet eens genoeg geld voor de bus en als ze te voet naar de winkel van haar ouders ging, zou dat een uur duren. Als het haar lukte om haar moeder alleen te spreken, zou zij haar dan helpen? Of zou haar moeders loyaliteit aan haar vader haar daarvan weerhouden?

Olivia vertraagde haar pas. Ze was er niet meer aan gewend om zo lang te lopen en haar voeten protesteerden. Blaren brandden op haar tenen en hielen. Ze liet haar schouders hangen; ze had het gevoel dat ze haar lasten niet langer kon dragen, maar ze had weinig keuze, daarom dwong ze zichzelf om door te ploeteren.

Net toen ze dacht dat ze niet meer verder kon, verscheen boven haar een bekend straatnaambordje. Kensington Avenue. Een paar huizenblokken naar het westen was Rosetti's Market. Haar

maag knorde en trok samen; de watergruwel, waaruit haar laatste maaltijd bij het heropvoedingsgesticht had bestaan, had ze al lang verteerd. Ze was tijdens haar zwangerschap een klein beetje aangekomen, maar die paar extra kilo's was ze weer kwijtgeraakt door de lange dagen achter de naaimachine in de fabriek van het heropvoedingsgesticht. Door het harde werken en de povere maaltijden was ze nu dunner dan voordat ze werd opgesloten.

Behoedzaam liep Olivia naar de winkeldeur. Er gingen tegenstrijdige gevoelens door haar heen. Tijdens haar gevangenschap had ze elke dag van dit moment gedroomd; het terugkeren naar de bekende aanblik en de vertrouwde geluiden van de winkel. Het beeld van haar moeder met haar schort voor achter de toonbank, terwijl ze glimlachte om het geklets van de Italiaanse dames die bezig waren met het uitzoeken van hun groenten. De geur van het overrijpe fruit dat vooraan lag en in de aanbieding was. Het openen en sluiten van de kassa. Ze had het allemaal gemist, haar moeder het meest. Binnen het mannengezin waren zij en haar moeder altijd zielsverwanten, ze hadden slechts een half woord nodig om elkaar te begrijpen.

Maar Olivia maakte zich ernstig zorgen en daardoor voelde ze zich minder blij. Zou ze van haar vader mogen terugkomen? Ze had geboet voor haar fouten en kon nu toch wel weer in het gezin opgenomen worden? Maar ergens diep vanbinnen voelde ze weerstand tegen het idee om de man die haar zo had laten lijden om hulp te vragen.

Vergeving, een woord dat zo gemakkelijk van de tong van de instellingspredikant rolde, riep weerstand bij haar op.

Maar als ze door zich nederig op te stellen een plek kon vinden waar ze kon wachten op Rory's terugkomst, zou ze haar trots opzijzetten. Wanneer deze vreselijke oorlog afgelopen was en haar verloofde weer thuis was, kon ze de ellende van de afgelopen achttien maanden misschien achter zich laten. Ze legde haar hand op haar platte onderbuik en voelde de altijd aanwezige pijn in haar hart. Zou dat mogelijk zijn, na alles wat ze had meegemaakt?

Er stapte iemand de stoep op, naast de kratten appels en sinaas-appels. De persoon begon het vuil bij de voordeur weg te vegen.

Mama!

Bij het zien van het hoofddoekje en het schort van haar moeder, die met gebogen hoofd geconcentreerd met haar klus bezig was, maakte Olivia's hart een sprongetje. Ongevraagd sprongen er tranen in haar ogen. Wat had ze tijdens al die maanden dat ze opgesloten had gezeten haar moeders troostende armen om zich heen gemist. Ze was slechter behandeld dan een dier in een laboratorium. Wat had ze verlangd naar de liefde van haar moeder, haar bemoedigende woorden en haar maaltijden waar je altijd van opknapte.

Olivia versnelde haar pas en ze glimlachte. 'Mama!' riep ze geëmotioneerd.

Haar moeder keek op en bij het zien van Olivia liet ze de bezem vallen. Gehaast liep ze naar Olivia toe en zodra ze bij haar was, omhelsde ze haar stevig.

'O, mia preziosa ragazza.'

De gefluisterde lieve woorden waren als balsem voor Olivia's ziel. Nadat haar moeder haar een zoen op beide wangen had gegeven, veegde ze haar ogen af met haar schort.

'Je bent te mager,' zei moeder afkeurend terwijl ze haar bij haar schouders beetpakte. 'Je moet eten.'

Alsof het een antwoord was, knorde Olivia's maag. Ze lachte om de opgetrokken wenkbrauwen van haar moeder.

'Ja, ik heb honger, moeder. Is er nog wat over van het middageten?'

'Sì. Er is nog wat soep en...'. Haar moeder stopte en fronste haar voorhoofd. 'Je vader moet je hier niet zien. Kom achterom.'

Olivia rechtte haar rug. Er ging een steek door haar maag. Dus haar vader had haar nog niet vergeven... wat ze eigenlijk ook al had verwacht.

Haar moeder greep haar arm vast en daarna glipten ze als inbrekers door het steegje naar de achteringang van de opslagruimte. Ze liepen langs de bakken met spullen en beklommen de

smalle trap naar hun appartement. Haar moeder ging vlug naar de keuken, opende de koelkast en haalde er een grote gietijzeren pan uit. Het water liep Olivia in de mond terwijl ze zich afvroeg welk heerlijk eten erin kon zitten. Minestrone-soep misschien?

Op de snijplank op het aanrecht lag een groot brood. Eerst aarzelde Olivia, maar daarna won haar honger het van haar terughoudendheid. Ze pakte het broodmes en sneed een dikke plak af. Ze smeerde er een laag boter op en nam een hap. Zoiets lekkers had ze nog nooit geproefd.

Haar moeder schepte de soep in een kom. ‘De soep is koud, maar het vult je maag.’

‘Het geeft niet dat hij koud is, mama.’

Olivia trok een stoel onder de tafel vandaan. Op tafel lag nog hetzelfde groene tafellaken als vroeger. Ze nam snel een paar happen soep en genoot van de smaak; ze was vergeten hoe lekker dit smaakte. Het gevangenisvoedsel was op z'n best smakeloos geweest. Het leek zo lang geleden dat ze hier was geweest, maar toch was er niets veranderd. Dezelfde versleten bank en leunstoel. Dezelfde radio op het gammele tafeltje in de hoek.

Verderop in de smalle gang zag alles er ook nog hetzelfde uit. Zoals gewoonlijk was de deur naar de kamer van haar ouders gesloten. Zij en haar broers durfden die kamer niet in te gaan als daar niet expliciet opdracht toe was gegeven. De deur van Leo's kamer stond op een kiertje. En de deur van haar kamer, de eerste die je zag, was ook dicht. Zou haar moeder het kamertje hebben gelaten zoals het was voordat ze was verbannen?

‘Ik denk niet dat hij het goed zal vinden dat je terugkomt.’ De zachte stem van haar moeder klonk verdrietig. Er lag pijn in haar donkere ogen, waaromheen veel meer rimpeltjes te zien waren dan twee jaar geleden.

Voordat deze vreselijke oorlog was begonnen.

Voordat Olivia de grootste fout van haar leven had gemaakt.

‘Ik wil thuiskomen, mama. Wat kan ik doen om dat mogelijk te maken?’

Haar moeder schudde haar hoofd, draaide zich om en zette

de pan soep terug in de koelkast.

Zware voetstappen klonken op de trap. ‘Rosina? *Sei qui?*’

Olivia’s lepel trilde in haar hand en ze knoeide op het tafelkleed.

Haar moeder wierp haar een vertwijfelde blik toe. ‘Ga naar je kamer. Ik zal met hem praten.’

Olivia stond op en wilde naar haar kamer lopen. Haar hart bonsde hard; ze had de neiging om weg te rennen. ‘Nee. Ik wil hem onder ogen komen. Ik ga me niet verstoppen.’

‘Olivia, alsjeblieft.’ Haar moeder’s ogen werden groot en haar blik vloog naar de trap.

Even later verscheen haar vader in de deuropening. Zodra hij Olivia zag, bleef hij staan. Het kleed verschoof een beetje onder zijn voeten. Alle kleur verdween uit zijn gezicht en heel even dacht Olivia dat ze iets van blijdschap in zijn blik zag.

Aarzelend zette ze een stapje naar hem toe. ‘Pap.’

Hij stak een hand op, zijn gelaatsuitdrukking verhardde, en daarna keek hij haar moeder woedend aan. ‘Hoe durf je mij te tarten door haar binnen te laten?’ zei hij in het Italiaans. Haar vader sprak alleen Engels als het echt nodig was.

‘*Enrico. Per favore...*’ Haar moeder deinsde achteruit tot achter de tafel.

Waarom had Olivia nooit ingezien wat een tiran haar vader was? Dat hij iedereen dwong zich onderdanig op te stellen? Haar woede maakte haar moedig. Ze rechtte haar rug en zette een stap naar voren. ‘Mama heeft niets fout gedaan. Wees niet boos op haar.’

Hij had een diepe frons op zijn voorhoofd. Hij sloeg zijn armen over elkaar, alsof hij klaar was voor de strijd.

Haar benen trilden. Ze wist niet of dat kwam door angst of door woede, maar ze gaf niet op. Nare, beschuldigende woorden gingen door haar gedachten, maar ze wilde niets zeggen waar ze later spijt van zou krijgen, dus ze deed haar best om haar emoties in bedwang te houden. Ondanks wat hij haar had aangedaan en ondanks hoe hij haar moeder behandelde, moest Olivia slim zijn.

Ze had een verblijfplaats nodig. Ze wilde weer bij haar moeder zijn. En ondanks haar boosheid en verdriet hield ze nog steeds van haar vader. Ze moest proberen om hun relatie te herstellen. Ze haalde diep adem en deed haar best om zich nederig op te stellen. ‘Pap, ik ben gekomen om u vergeving te vragen en om te vragen of ik alstublieft thuis mag komen.’

Het bleef even stil, maar toen gromde haar vader: ‘*Il bambino?*’

Olivia’s spieren trokken samen van verdriet, een gevoel dat nu net zo gewoon voor haar was als ademen. Ze balde haar handen tot vuisten en ze hief haar hoofd op. ‘Ze hebben hem van me afgenomen, zoals u wist dat zou gebeuren. Ze hebben hem ter adoptie afgestaan.’

Haar moeder hapte naar adem. Haar vader bleef stil.

‘*Un ragazzino?*’ Haar moeders verdrietige fluistering sneed door Olivia’s ijzige kalmte.

Haar keel werd dik en ze kon niet meer dan knikken. Ja, een kleine jongen. Haar zoon, Matteo, die ze maar een paar kostbare minuten had mogen vasthouden voordat hij uit haar armen was getrokken.

Haar vader schudde zijn hoofd. Zijn blik was zo koud dat Olivia huiverde. ‘We hebben geen dochter meer. Je bent hier niet welkom.’ Hij draaide zich om en wendde zich tot moeder. ‘Rosina, we hebben je nodig in de winkel.’ Zonder nog om te kijken liep hij de trap af.

Tranen stroomden over haar moeders wangen. ‘Het spijt me, *cara.*’

Olivia’s lippen trilden. Ergens wenste ze dat haar moeder tegen vader in zou gaan. Dat ze tegen hem zou zeggen dat Olivia hun dochter was en dat ze haar natuurlijk vergaven. Maar haar moeder kon zich de woede van Enrico Rosetti niet op de hals halen.

‘Dan pak ik kleding.’ Olivia slikte moeizaam om haar tranen tegen te houden, liep door de gang naar haar kamer en duwde de deur open. Haar mond viel open. Op de grote spullen na, was haar kamer leeggehaald. De kamer was kaler dan haar cel

in het heropvoedingsgesticht. In het midden stond haar bed, maar al haar foto's, haar prikbord met schooldiploma's en al haar persoonlijke spulletjes waren weg.

Snel liep ze naar de kast en trok die open. Er hingen alleen lege kledinghangers. Ze draaide zich naar haar moeder die handenwringend in de deuropening stond. 'Mama, waar zijn al mijn spullen?'

'Hij... hij heeft alles weggegooid.'

'Wat?'

Olivia liep naar de oude houten toilettafel en trok lade na lade open. Allemaal leeg. Haar lippen trilden. Al haar kleding, de aandenkens uit haar kindertijd en – het belangrijkste – alle cadeaus van Rory... weg. Ze deed haar best om zich te herinneren welke kostbaarheden ze daar allemaal had opgeborgen. De gedichtenbundel waar Rory een liefdesverklaring in had geschreven, de roos die ze tussen de bladzijden had gedroogd, en het zilveren medaillon dat hij haar had gegeven toen ze achttien werd. Ze liet zich op het zachte matras zakken, verdriet maakte haar keel dik.

'Ik heb een paar dingen kunnen redden.' Haar moeder trok een stoffen tas onder het bed vandaan. Ze knoopte het trekkoord los en liet kledingstukken en een oude sigarendoos zien. Daarna trok ze het koord weer aan. 'Daar kun je later naar kijken. Ik moet gaan.' Ze duwde de tas in Olivia's armen.

'Mama, heeft Rory brieven gestuurd vanuit het leger?' Ze verlangde ernaar iets van hem te horen, om bewijs te zien dat hij nog in leven was en dat hij haar net zo miste als zij hem.

Het was moeilijk genoeg geweest dat de afgelopen anderhalf jaar geen enkel familielid was langsgekomen, maar niets van Rory horen, was een marteling geweest. Ze had geen idee of haar brieven bij hem waren aangekomen. Wist hij dat ze zwanger was geweest en dat ze een zoon hadden gekregen? Ze had erover gedroomd dat Rory het leger zou verlaten en haar kwam redden, maar ze had nooit iets van hem gehoord.

Haar moeder wendde haar blik af. 'O, *cara*.'

‘Heeft pap die ook weggegooid?’ Waarom was haar vader zo wreed? Hij had altijd al een hekel aan Rory gehad. Hij had hem een ‘smerige Ier’ genoemd en hij had het hem kwalijk genomen dat hij zijn dochter van het rechte pad had gebracht.

‘*Mi dispiace.*’

‘Waarom zegt u dat het u spijt? U had er niets mee te maken.’ Olivia klonk bitter. Wat was alles wat haar was overkomen oneerlijk. Als er een God was, moest dit Zijn straf wel zijn. ‘Dan moet ik gewoon wachten tot Rory thuiskomt. Pap kan ons niet uit elkaar houden.’

Haar moeder schudde haar hoofd, tranen glinsterden in haar ogen. ‘O, Olivia. Hij komt niet thuis.’

Olivia voelde haar hartslag vertragen. ‘Natuurlijk wel. Zodra die belachelijke oorlog voorbij is.’ Misschien zelfs eerder. Ze had gebeden dat hij gewond zou raken, een klein beetje maar, net ernstig genoeg om naar huis gestuurd te worden om te herstellen. Was dat egoïstisch van haar? Ze knoopte het trekkoord vast.

‘Nee, *cara mia*. Rory...’ Ze aarzelde. ‘Rory è morto.’

Olivia keek zo snel op dat ze op haar tong beet. ‘Dood? Nee. Dat kan niet.’

Haar moeder keek heel bezorgd. ‘*Sì, cara*. Eileen kwam het in de winkel vertellen. Ze hebben drie maanden geleden een telegram gekregen.’

‘Is ze hier langsgekomen?’ Olivia hoorde haar eigen stem door de lege kamer weergalmen. Als Rory’s zus naar de winkel was gekomen, moest het wel waar zijn.

Haar handen trilden, en haar verdriet werd sterker terwijl de vreselijke woorden tot haar doordrongen. Haar moeder had geen reden om te liegen of haar te bedriegen. Maar hoe was het mogelijk dat Olivia het niet had geweten? Als zij en Rory werkelijk zielsverwanten waren, zou ze toch wel hebben gevoeld dat hij niet meer op deze aarde was?

Sinds Rory het leger in was gegaan, had ze een enorme afstand tussen hen gevoeld en nu wist ze dat ze die afstand nooit meer kon overbruggen. Ze had zich vastgeklampt aan hun on-

geboren kind als tastbaar bewijs van hun band, maar toen de autoriteiten baby Matteo uit haar handen hadden gerukt, was Olivia's hoop verdwenen.

Als Rory weer thuis is en ik weer bij hem ben, had ze tegen zichzelf gezegd, wordt alles weer normaal. We zullen dit verlies samen verwerken.

Dat zou nooit gebeuren.

Een wanhoopskreet ontsnapte haar en ze liet zich op haar knieën vallen. 'Nee. Nee. Hij kan niet dood zijn. Ze hebben een fout gemaakt. Hij komt naar me terug.'

Haar moeder legde een hand op haar rug. 'Mi dispiace,' zei ze opnieuw. 'Dat God jullie allebei genadig zal zijn.'

Ruth Bennington stond op de stoep bij St. Olaf's Church en bewonderde de schoonheid van het gebouw. In de donkere avond leek het lonkende licht dat door de ramen naar buiten scheen haar uit te nodigen om naar binnen te komen. Met een vermoeide zucht beklom ze de traptreden naar de deur, greep het metalen handvat vast en liep de hal in. De rustgevende geur van kaarsvet vermengd met zwavel kwam haar tegemoet.

'Nou, God, zal het vanavond anders gaan? Zult u eindelijk mijn verzoek inwilligen?'

Ruth liep verder het kerkgebouw in, tot ze bij haar kerkbank aankwam. Ze sloeg een kruisje en nam plaats op de harde bank.

Op het altaar voor haar flakkerden twee kleine vlammetjes. Ondanks dat het schemerig was in het gebouw kon Ruth de glas-in-loodramen en de schilderijen met afbeeldingen van de heiligen aan de lichte muren zien.

Hoelang ging ze hier nu al naar de kerk? Veertig jaar? Misschien bijna vijftig. Sinds zij en Henry als pasgetrouwd stel naar Toronto waren verhuisd. Een glimlachje speelde om haar lippen. Wat waren ze toen nog jong en naïef geweest. Ze hadden geen idee gehad waar het leven hen naartoe zou leiden of wanneer hun wegen zouden scheiden.

Bijna onwillekeurig ging haar blik naar de gedenkplaat onder

het dichtstbijzijnde raam. *In liefdevolle herinnering aan Henry Ward Bennington. Te vroeg van ons heengegaan. Je liefhebbende vrouw, Ruth.*

Een eenzame traan vond zijn weg langs haar wang naar beneden.

Het is tijd, God. Niet dat ik U kan vertellen wat U moet doen, maar ik ben nu al jarenlang alleen. Ik ben moe. Ik wil mijn Henry weer zien.

Met haar vinger veegde ze haar traan weg en begon haar gebedsritueel. Als ze geluk had en deze avond werkelijk de avond was waarop God haar verzoek inwilligde, zou ze er klaar voor zijn.

Twee uur later hees Ruth haar stramme lichaam van de kerkbank, zoals gewoonlijk teleurgesteld. God had haar niet tijdens het gebed weggenomen. Als ze er de moed voor had, zou ze het zelf doen, maar beelden van hellevuur en verdoemenis hielden haar met beide benen op de grond.

‘Uw wil geschiede,’ fluisterde ze, zoals elke avond wanneer ze de kerk verliet.

De deprimerende gedachte dat ze alleen terug naar huis moest, zorgde ervoor dat haar botten pijn deden. Toen Henry pas was overleden woonde haar kleinzoon Thomas nog bij haar en het huis had toen niet zo leeg gevoeld. Maar twee jaar geleden hadden ze ruzie gehad en was de jongen vertrokken. Sindsdien bad Ruth enkel om haar eigen dood. Een gebed dat maar niet verhoord werd. Om gek van te worden.

Ze schuifelde langs de kerkbanken, bijna te moe om haar voeten op te tillen. Als ze niet heel even was blijven staan bij de laatste kerkbank, had ze de zachte kreun waarschijnlijk niet gehoord. Ruth spitste haar oren. Had ze het zich ingebeeld?

Even later zag ze in haar ooghoek iets bewegen. Ze draaide zich een beetje en zag iemand in elkaar gedoken op de kerkbank liggen. Lang donker haar hing voor het gezicht van de vrouw, waardoor Ruth niet kon zien wie het was. De vrouw huiverde en kreunde weer.

Was ze ziek?

Ruth keek de verlaten kerkzaal door en werd zenuwachtig.

Misschien was de vrouw niet goed bij haar hoofd. Misschien had ze een besmettelijke ziekte.

Of misschien was ze hier, net als Ruth, om te smeken om haar eigen dood.

Ruth verzamelde haar moed en sprak haar aan. ‘Hallo? Heb je hulp nodig?’

De vrouw bewoog, veegde het haar uit haar gezicht en probeerde te gaan zitten ‘*Sì, per favore.*’ Ze was eigenlijk nog een meisje, maar haar blik was glazig en haar wangen waren koortsachtig rood.

Ruth deed een stapje naar achteren. ‘Ben je ziek? Moet ik iemand voor je halen?’

De jonge vrouw hing slap tegen de rugleuning van de kerkbank. ‘Er is niemand.’

Niemand? Hoe was dat mogelijk? Zo’n aantrekkelijke jonge vrouw. Tenminste, dat zou ze zijn als ze was opgeknapt. ‘Waar woon je, liefde?’

De jonge vrouw schudde haar hoofd. ‘Nergens.’

Ruth rechtte haar rug. Ze had misschien een wat beschermd leven geleid, maar ze wist wel wanneer iemand in de problemen zat en deze jonge vrouw had het zwaar. ‘Wacht hier. Ik ben zo terug.’

Met hernieuwde energie liep ze vlug de kerk uit. Deze avond zou de pastoor werken voor zijn schamele loon en uit zijn warme bed komen om haar met de auto naar huis te brengen.

EEN HARTVERWARMENDE HISTORISCHE ROMAN OVER ONRECHT EN NAASTENLIEFDE

Toronto, 1939. Olivia Rosetti wordt opgepakt en gevangengezet omdat zij ongewenst zwanger is geraakt. Ze wordt 'onverbeterlijk' geacht en naar een heropvoedingsgesticht gestuurd, waar ze de meest vreselijke dingen meemaakt.

Wanneer Olivia na anderhalf jaar zwaar getraumatiseerd wordt vrijgelaten, wordt ze in huis genomen door Ruth Bennington. Samen besluiten ze een opvanghuis te beginnen voor vrouwen in dezelfde situatie. Maar Olivia blijft last houden van haar verleden – tot ze weduwnaar Darius Reed en zijn dochtertje ontmoet. Zij helpen haar om zich langzaam weer geliefd te gaan voelen.

Susan Anne Mason was altijd al een meester in het schrijven van meeslepende historische romans, en in deze nieuwe serie wordt het nog een stukje aangrijpender. Als je eenmaal in deze roman begonnen bent, kun je hem onmogelijk nog wegleggen.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 302

www.kokboekencentrum.nl